

INFO

Pořad bohoslužeb pro
Železný Brod
a celý farní obvod.

Pořad bohoslužeb:

Úterý- Železný Brod v 18.00

Středa - Železný Brod v 18.00

Čtvrtek - Držkov v 16.00
- Železný Brod v 18.00

Pátek - Železný Brod v 18.00

Sobota - Zásada v 16.00
- Bzí v 18.00

Neděle - Železný Brod v 8.30
- Loučky v 11.00
- Krásná v 16.00

Biblická a katechetická hodina

se konají ve středy
v Železném Brodě
po večerní mši svaté
od 18.45.

Biblické hodiny:

středa 28. listopadu,

středa 2. ledna.

Katechetická hodina:

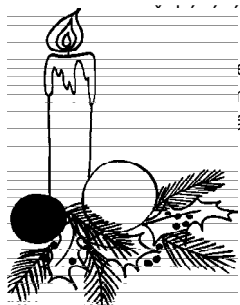
středa 12. prosince.

Advent

(z lat. Adventus - příchod)

Přípravné období čtyř týdnů
před Vánoce. Začíná první neděli
po dvacátém šestém listopadu
a je to také začátek církevního roku.
Ve středověku byl tento čas

příchodu
narození
em pokání
půstu.
barva

Železný
Brod

Bzí

Držkov

Krásná

Klokočské
Loučky

První adventní koncert s posezením

2. prosince, v neděli od 14. hod.

Koncert v provedení smíšeného pěveckého sboru

CAMPONOTUS

pod vedením Jany Moravcové.

V programu zazní adventní a vánoční písně,
duchovní skladby různých stylových období.

V teple Matičního centra
bude pohoštění a zamyšlení
nad začátkem Adventu,
s možností zakoupení
klasických vánočních pohledů
a obrázků.

Od 16.hod adventní mše svatá v kostele Sv. Josefa

Autobusek pojedje v 13.hod. 30 min. z Malého náměstí v Železném Brodě.

Neposkvrněné početí

Biblická slova o Marii milostí zahrnutá chápala církev stále více takto: Marie je zcela bez hříchu, i bez dědičné viny. To je míněno „svátkem neposkvrněného početí Marie“, který církev slaví 8. prosince: Marie byla od prvního okamžiku svého bytí (již když byla počata) bez hříchu, je zahrnutá milostí. Bůh v ní uskutečňuje svůj původní koncept stvoření. Jakožto matka Syna Božího by sice měla zažít v hojně míře utrpení světa, ale měla by být prostá viny a hříchu. Za to všechno přirozeně vděčí - jako každý jiný člověk - Kristovu vykoupění, které pro ni znamenalo počátek.

Právě na tomto příkladu se opět ukazuje, co znamená katolické uctívání Marie: velebení Božské milosti, kterou Marie zvláštním způsobem zakusila. Zde odpadá každá myšlenka na zásluhy člověka; k jejímu vyvolení nevedly lidské kvality, neboť Marie nebyla ještě narozená, když ji Pán určil za Ježíšovu matku a s ohledem na tento úkol ji zprostil „prvotního“ „dědičného“ hříchu. Hypolytus (3. stol.) to naznačuje, když ji nazývá prostou každého poskvrnění a zkaženosti. Ambrozius o ní hovoří ve 4. století jako o panně, která je milostí Boží ušetřena každého hříšného poskvrnění.

Tato nauka víry není žádnou abstraktní úvahou, nýbrž má něco společného s námi. U Marie je zřejmé, jak si Bůh představuje člověka. Potud s námi stojí v jedné řadě, ale ona je první v této řadě.

Omskokatolická farnost di kanství Železný Brod
Fr. Balatky 132, 486 22 Železný Brod, tel: 483 389 223
Spravujeme též farnosti: Bzí, Držkov, Klokočské Loučky, Krásná
Misionáři Matky Boží z La Salette: P. Miroslav Matejko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farabrod@volny.cz,
můžete je také osobně předat duchovním správcům.

Adventní doba

Adventní doba má svou teologicko - liturgickou náplň, nejen svou atmosféru někdy hodně málo křesťanskou, totiž jen nákupní. Advent je přípravou na Vánoce. Ale je také přípravou na Kristův druhý příchod. Určitě tomu tak je v liturgii - v mešních textech i v liturgii hodinek, v Denní modlitbě církve, a to hlavně v prvních dvou adventních týdnech. Nemůžeme-li tyto texty studovat a sledovat, může nám pomoci kancionál. Adventní písně jsou z kancionálu zřejmě teologicky nejhodnotnější. Nejen v rorátech, ale i v písních „Ejhle, přijde Pán a Bůh náš“ a „Vesele zpíváme“ najdeme v mistrné zkratce jak obsah adventní doby, tak i osobní program k jejímu prožití. Kdybychom tedy chtěli shrnout stručně obsah adventní liturgie, mohli bychom říci asi toto: Texty proroků, hlavně Izaiáše, připomínají téma očekávání. Očekávání spásy, vyvedení ze zajetí, uvedení do Boží skutečnosti. Nepřipomínají ale jen očekávání. Přinášejí také ujištění o Boží věrnosti, o jistotě spásy. Připomínky Ježíšova narození, na jehož oslavu se chystáme, naději ve spásu zkonkréťují. Ale i to je na první pohled něco, co leží v minulosti. A tak je tu tedy třetí krok: přítomnost a druhý příchod Ježíše Krista v budoucnosti. Protože tu byl příchod první, je tu smysluplná naděje, že příchod druhý bude dokonáním spásy pro všechny a na věky. „Proto se připravme, špatností se zbavme“ - je adventní výzvou k pokání.

P. Aleš Opatrný

Advent víry

Jan Křtítel slyšel ve vězení o Kristových činech. Poslal tedy k němu své učedníky s dotazem: „Ty jsi ten, který má přijít, anebo máme čekat jiného?“ Ježíš jim odpověděl: „Jděte a oznamte Janovi, co slyšíte a vidíte: Slepi vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým se hlásá radostná zvěst. A blahoslavený, kdo se nade mnou nepohorší.“

Když odcházeli, začal Ježíš mluvit k zástupcům o Janovi: „Co jste vyšli na poušť vidět? Snad rákos zmlítaný větrem? Nebo co jste vyšli vidět? Člověka oblečeného do jemných šatů? Ti, kdo nosí jemné šaty, jsou (přece) v královských palácích. Co jste tedy vyšli vidět? Proroka? Ano, říkám vám, víc než proroka. To je ten, o němž je psáno: 'Já posílám svého posla před tvou tvář, aby připravil cestu před tebou.'“

Jana Křtitele si připomínáme v adventní době. Sem, do našeho adventu, se hodí. Není snad náš život ještě adventem, vírou, očekáváním, trpělivostí a touhou po tom, co není hmatatelné? Nemusíme my křesťané stavět domy pro to, čeho se „pouze“ nadějeme a v co věříme? Zda nemusíme často, chceme-li být opravdovými křesťany, nechat s Boží bláhovostí uletět pozemského vrabce v hrsti ve prospěch holuba na střeše nebes: pro nebeské království se vzdát peněžních výhod, tělesných požitků, brutálního vymáhání práva, ach, v zájmu toho nebeského království, které žádné oko nevidělo?

Do tohoto adventu očekávání, co teprve má přijít, se hodí Jan Křtitel dnešního evangelia. Je tím, čím my máme být v našem adventu trvajícím po celý život. Sedí v žaláři. Byl natolik pošetilý, že i vůči státnímu vladaři prohlašoval pravdu. Jak je možno jednat tak málo reálně politicky! Sedí. Stalo se mu tak po právu. A nikdo ho nedostane ven. Jeho přátelé nezorganizují žádné povstání. Na to jsou to příliš malí lidé, zaujatí jen teologií a málo přizpůsobiví praktickému životu (tak se to alespoň jeví). A i Bůh ponechává sedět svého kazatele o pokání. Zdá se, že i on straní silnějšímu. A přece - koná zázraky prostřednictvím svého Syna. Ale - je to k smíchu nebo pláči? - na základě těchto zázraků se obrátí několik málo chudáků, z nichž, jak se zdá, má nebeské království malý zisk. Tyto zázraky však neosvobodí svatého proroka, oficiálního předchůdce a pokrevního příbuzného toho, jenž tyto zázraky koná. Zůstává ve vazbě, dokud není „zlikvidován“.

Není lehké sedět bez naděje ve vězení jako odepsaný prorok, čekat na jistou smrt a zajímat se přitom o zázraky, které jemu samému nepomohou. Avšak Jan Křtitel není třtina, větrem ve světě se klátící. Navzdory všemu věří. Je prorok, který připravuje stezku Bohu, také a především ve svém vlastním životě a srdci. Prorok, jenž připravuje stezku tomu Bohu, který podle lidských představ potřebuje tak dlouhý čas, než se projeví a nepospíší si ani, když jeho prorokovi hrozí zmar, tomu Bohu, o němž se zdá, že se dostaví teprve tehdy, když je příliš pozdě. Jan Křtitel ví, že Bůh ještě vždy dostává zadostiučinění, že vyhrává tím, když prohrává, že je živý a oživuje tím, že sám je zabíjen, že představuje budoucnost, o níž se zdá, že žádnou budoucností není. Jedním slovem: Jan Křtitel má víru. Nedospěl k ní snadno. Jeho srdce bylo zahořklé a jeho nebe zastřené. Otázka tohoto srdce zní trochu utrápeně: Jsi ten, který má přijít? Ale tato otázka je položena správnému respondentu, Bohu, který je člověkem. V modlitbě je možno ukázat Bohu i své třesoucí se srdce, které téměř již není funkční a neví už ani, jak dlouho mu ještě vystačí síly. V srdci, které se modlí, zůstává vždy víra, jež dostává dostatečnou odpověď: Jděte, a oznamte Janovi, co slyšíte a vidíte ... a blahoslavený, kdo se nade mnou nepohorší, i když sedí osamocen ve vězení.

Po celou dobu života prožíváme advent, neboť my křesťané očekáváme toho, který má ještě přijít. Teprve pak nám bude dáno za pravdu. Předtím se však zdá, že má pravdu svět. Oni se budou smát a vy budete plakat, pravil Pán. My též sedíme v žaláři: ve vězení smrti, nezodpovězených otázek, vlastní slabosti, vlastní ubohosti, tísně a tragiky života. Živí se z toho nedostaneme. Avšak poselství naší víry a naší modlitby chceme každý den podávat vstříci tomu, který přijde tam odtud soudit živé i mrtvé. Toto adventní poselství se vždy navrátí s odpovědí: Hle, přicházím, a blahoslavený, kdo se nade mnou nepohorší.

Karl Rahner

Adventní věnec

Na počátku bylo kolo... aneb historie adventního věnce.

Zvyk používání adventního věnce je starý přibližně 150 let. První adventní věnec měl podobu dřevěného kola od vozu. Jeho dějiny nás vedou do nejnižších sociálních vrstev obyvatel Hamburku minulého století, přesněji do - Záchranného ústavu pro opuštěné děti. Byla to slámou pokrytá ratejna, chatrč na zapadlém okraji města. Zde pracoval tehdy Johann Hinrich Wichern, mladý pedagog; později zakladatel „Vnitřní misie“, který Göttingenu a v Berlíně studoval teologii.

V roce 1839 poprvé pověsil tento kněz před vánoce od stropu dřevěný kruh se svícemi. Celkem po obvodu kruhu bylo 23 svíček, 4 velké - bílé a 19 malých - červených, na každý den do Štědrého dne. Denně během

krátké pobožnosti, nejprve v polední přestávce a později za svítání, byla zapálena jedna svíce. V roce 1851 byla poprvé vyzdobena celá jídelna tohoto útulku jedlovými větvíčkami, stejně tak byl zdoben i věnec. Tento předvánoční zvyk se šířil velmi rychle. Poprvé měli adventní věnec v kostele v Cáchách - měl však pouze čtyři svíce.

Později se adventní věnec objevil v protestantském prostředí na severu země, potom v sousedních zemích. V našem století se objevuje tento zvyk v jižní - katolické části Německa. Pomocí emigrantů se dostal adventní věnec až do Severní a Jižní Ameriky.

Kruhová podoba věnce symbolizuje ustavičnou cestu slunce a zároveň i věčnost. Krátké dny v prosinci před „drsnými“ nocemi jsou nejtmaějšími v roce. Je to čas bludiček, skřítků a bílých paní, jejichž návštěva, jak se věřilo, zaručila velkou úrodu pro příští rok. Věnce, které byly v oknech obydlí a dvorců, měli ukázat na cestu těmto bytostem. A od těchto světel až k adventnímu věnci, který ohlašuje blízké narození Krista, je už jen krátká cesta. Adventní věnec, jak se domníváme, je nejspíš opakování jednoho starého zimního zvyku. Tento zvyk se vrací tak, jako mnoho jiných, zpět ke kouzlu kruhu a stojí jako symbol pro přírodní sílu. Zelené větve byly v předkřesťanské době přinášeny do domů a chatrčí. Vonící větve jedlí, jak se věřilo, sloužili přátelským lesním duchům jako útočiště a věnce ze slámy měly přinášet požehnání, odrážet zlé duchy. Proto se také obvazovaly zlatými stuhami, znamení slunce. Tradiční barva adventního věnce je však červená a zelená. Červená upomíná na krev Kristovu prolitou za spásu světa, obě barvy pak symbolizují život. Jako ozdoba se používají také jablíčka, od času ráje jsou plody života - kulaté jako věnec sám a dobré jako Boží přízeň.

Mikuláš

Skutečná historie, legenda a tradice se spojují u Mikulášovy osoby v pestrý celkový obraz: Mikuláš, světec a přítel dětí, patron zajatců, biskup, mučedník a pomocník v nouzi. Historicky doložená data: Mikuláš se narodil kolem r. 270 v řeckém Patrasu. Kolem roku 300 se jako mladý muž stal biskupem v Myře (Turecko). Brzy poté zde začalo pronásledování křesťanů. I Mikuláš se dostal kolem r. 310 do zajetí a byl v žaláři těžce trýzněn. Ještě poznamenán utrpěným mučením, vystoupil r. 325 na Nicejském koncilu. Více se o jeho životě a působení s jistotou neví. Je známo už jen přibližné datum biskupova úmrtí: 6.12. mezi roky 345 a 351.

Mikulášův kult se rozšířil asi po dvou staletích v celé řecké církvi, později i ve slovanských zemích. K největšímu Mikulášovu uctívání došlo od 8. století v Rusku, jehož je od té doby patronem. Od 10. století je účta k sv. Mikuláši známá v Německu, Francii a Anglii a od 11. století v Itálii, kam italští piráti přenesli v Turecku uloupené Mikulášovy ostatky. Dodnes jsou uloženy v bazilice sv. Mikuláše v jihoitalském městě Bari.

Štědrost světce vychází z legendy o obdarování tří dcer zadluženého otce, který se rozhodl prodat své dcery do nevěstince. Když se o tom dozvěděl sv. Mikuláš, vrazil otevřeným oknem do ložnice dívek tři noci za sebou peníze, jimiž jejich otec nejen splatil dluhy, ale ještě zbylo na věno. Z této legendy vychází i typické znázorňování sv. Mikuláše se třemi zlatými jablky na knize.

Sv. Mikuláš (St. Nicolaus, odvozeně Santa Claus) naděluje dětem dárky o Vánocích v Anglii, USA, Švédsku a v dalších zemích. Ke spojení postavy sv. Mikuláše s vánoční nadílkou však ve střední Evropě nedošlo. V české tradici se mikulášská nadílka odbyvala vždy v předvečer světceva svátku. Nejstarší zápisy o tom u nás existují již ze 14. století. Sv. Mikuláš je hlavním patronem českobudějovické diecéze, kde je mu též zasvěcen katedrální chrám.

Jak vaří mamka vánoční rybí polévku

Rybí hlavu a vše co má kosti a nebude na obalování, po naporcování kapra vaří ve velkém hrnci, přidá bobkový list, nové koření, celý pepř a sůl. Mrkev, celer a petržel nastrouhá na nudličky a vaří v jiném hrnci společně s kapřími vnitřnostmi v osolené vodě. V jiném velkém hrnci zpění na másle jemně krájenou cibuli, přidá polohrubou mouku a udělá světlou jíšku, do které přecedí vývar z hlav a kostí a pořádně provaří. Mezitím důkladně obírá maso z kostí a lička, nakrájí na drobno a dá do polévky. Nakonec nalije zeleninový vývar, vnitřnosti nakrájí taky. Jikry stačí rozmačkat vidličkou, podle chuti přidá sůl nebo kostku maggi, zelenou petrželku a špetku muškátového oříšku. Tak ji to naučil můj dědeček a je vynikající.

At'ka Petružalková

Obraz Ježíše - Krále

Není moc dobré přidržet se slova „král“, ale je spíš třeba vidět, kdo Kristus je. Patří do lidských dějin, ale přesto není jen „jedním z mnoha“ v nich. Dobře zde poslouží odstavec 45 z koncilové konstituce „Radost a naděje“:

„Boží slovo totiž, skrze něž všechno bylo stvořeno, samo se stalo tělem, aby tak - jako dokonalo člověk - všechny spasil a celé veškerenstvo znovu spojilo jako pod jednu hlavu. Pán je cíl lidských dějin, bod, v němž se sbíhají tužby dějin a civilizace, střed lidského pokolení, radost všech srdcí a naplnění všech jejich tužeb. Jeho vzkříšil Otec z mrtvých, vyvýšil a umístil po své pravici, jeho ustanovil soudcem živých i mrtvých. Jeho Duchem oživení a shromáždění putujeme směrem k dovršení lidských dějin, jež je v plné shodě s plánem jeho lásky: všechno na nebi i na zemi opět spojit v Kristu (Ef 1,10).“

Tento koncilový text nepodává tedy obraz Ježíše - Krále monarchicky, ale biblicky, z pohledu dějin spásy. Ježíš je tedy králem, protože:

- přišel všechny zachránit;
- za všechny zemřel;
- pro všechny otevřel budoucnost;
- to, co je hříchem rozbito a rozděleno, přišel spojit s Bohem;
- je sám svědkem pravdy.

Proto vůči němu nelze stát neutrálně, ale je třeba volit - pro nebo proti. Do jeho království, nebo mimo ně. Nelze být trvale v obojím.

P. Aleš Opatrný

Pane, mluvíme o naději

a jsme plni skleslosti.

Mluvíme o víře

a jsme plni pochybnosti.

Mluvíme o budoucnosti a nedovedeme

se vypořádat s minulostí.

Mluvíme o následování

a naše cesta je jen pokulháváním.

Mluvíme o Tvém příchodu,

*ale zabydlujeme se zde tak,
jako bychom neměli nikdy odejít.*

Mluvíme o spáse

*a vůbec se nebráníme tomu,
co naše spasení ohrožuje...*

Pane vyslyš naše přiznání,

*odpusť nám naši
nevěrnost a malověrnost
a uveď nás na novou cestu.*

Amen.